

Jedka ženitna burka

SLAVKO PEZDIR

V družbenih okoliščinah v katerih nam medijski dreserji javnega mnenja nenehoma vsiljujejo

prepričanje, da je zakonska zveza nekaj zavrženo starosvetnega in »klasična« družina vredna vsaj posmeha, če ne že kar zasramovanja in zgražanja, so v **MGL** petnajstič na Slovenskem postavili na repertoar Gogoljevo komedijo *Ženitev* iz leta 1842, v kateri se je priljubljeni ruski klasik jedko ponorčeval iz meščanske ženitveno-možitvene trgovine svojega časa ki išče in najde motive za posameznikov prestop v družbeno priznano zakonsko zvezo v vsem – razen v ljubezni. V prevodu Josipa Vidmarja, ob zanesljivi dramaturški podpori Petre Pogorevc in lektorski pomoči Martina Vrtačnika je klasično predlogo v slogu drastično stilizirane in karikaturno teatralizirane ter asociativno dražljive burke na enovito in vsečasno prizorišče postavil režiser Diego de Brea, ki podpisuje tudi skromno scenografijo.

Režiser se z burleskno drastiko, ki se napaja iz civilizacijske distance, radoživo in jedko posmehljivo poigrava s karikaturno stiliziranimi žrtvami ženitno-možitvene trgovine, ki temelji na posameznikovi želji po družbenemu priznanju in vzponu ter na strahu in grozi pred tem, kaj bodo pa ljudje rekli. Če na eni strani sedemindvajsetletno Agatjo Tihonovno priganja v »varen« zakonski stan poleg želje po socialni varnosti tudi biološka ura, pa na drugi strani njene telesno »odcvetele« snubce, ki se nenehno sklicujejo le na svoje dosežene poklice in službene nazive, silijo v zakon povsem pragmatične želje po nepremičninskem premoženju (Jajčnico), višji stopnji kultiviranosti (Anučkina), brezplačni spolnosti (Ževakina) ter begu iz zatohlega dolgočasnja zapriseženega samca (Podkoljosina). Ključni vlogi ženitnih posrednikov opravita Fekla in Kočkarjov kot nekakšna novodobna mojstra umetnosti stikov z javnostmi in zavestnega manipuliranja z domnevnimi interesi posameznika. Prav Kočkarjov omogoči Agatji in Podkoljosinu edini hipec pristinega in z družbenim okoljem neobremenjenega medčloveškega stika, ki pa je očitno daleč premalo, da bi Podkoljosin, sicer obžarjen z novim spoznanjem, sprejel tudi drugačni življenjski stil življenja v dvoje. Tudi tokrat se klavrno cagavi samec pred ženitvijo odloči za beg: a tako pred nadaljnjim životarjenjem samca kot v zakonski jarem vklenjenega moža. Saj ne pobegne pred nevesto in svati skozi okno nazaj v svoj ljubi mir ljudomrzniškega samca, ampak se skozi odprtino v odrskih tleh skesano spusti v zloslutni dim, ki se vrtinči in vzpenja iz »podzemlja«.

V zgodovinsko, socialno, karakterno ter burleskno stiliziranih kostumih Lea Kulaša ter ob učinkovitih (večinoma harmonikarskih) glasbenih priredbah Marka Hatlaka so protagonisti opazno stilizirali svoje karakterje s sredstvi nemih filmskih burlesk in celo mehanike marionetnega gledališča. Samoljubno zanemarjenega, razvajenega in cagavega samca Podkoljosina, ki ga trenutek iskrenosti z Agatjo sooči z globlji ničevostjo življenja, je v vzhodnjaško poženstvenem kostumu s turbanom in s feminilno gestiko in mimiko odigral Jožef Ropoša. Nesojeno nevesto Agatjo, ki brez zunanjih spodbud ne zmore ne izbire in ne odločitve, je z otroško robotostjo in naivnostjo duše ter zrelo prebujenostjo telesa zaokrožila Jana Zupančič. Odločilni vlogi vplivnih, spretnih in vsiljivih ženitnih posrednikov sta upodobila Sebastian Cavazza kot možko samovšečni, neučakani in, če je treba, tudi nasilni prijatelj Kočkarjov, ter Tanja Dimitrievska kot žensko prilagodljiva, vztrajna ter rafinirana posredniška

OCENA

Gledališka uprizoritev

Nikolaj Vasiljevič Gogolj:
Ženitev

režija Diego de Brea

Mestno gledališče ljubljansko
premiera 22. 3. 2012

Stran / Page: 8

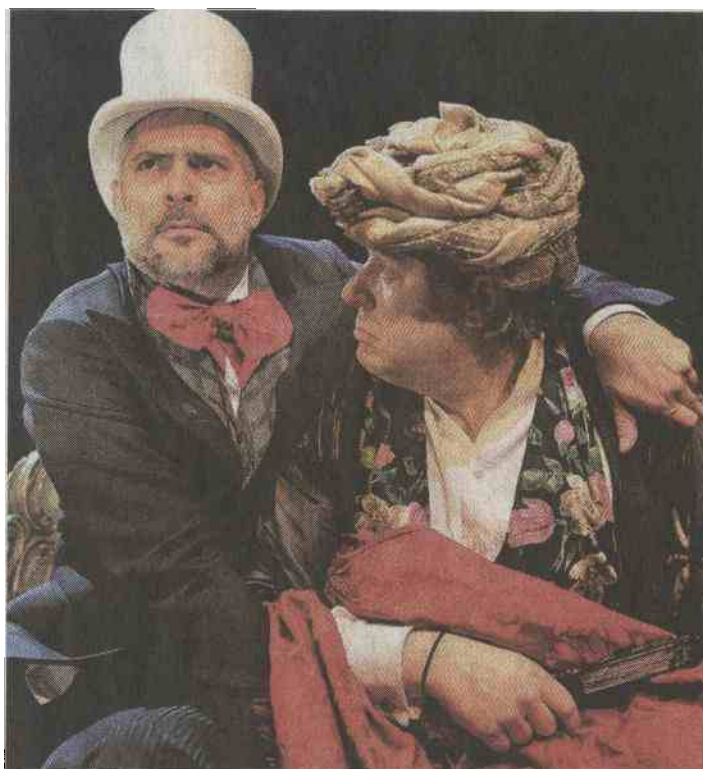
Doseg / Reach: 130000

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 333 cm²

2 / 2

»profesionalka« Fekla Ivanovna. Ostre karikature ostarelih snubcev, ki verjamejo, da so zaradi svojih službenih nazivov in vojaških činov odlične ženitne »partije«, so izrisali Gregor Čušin kot zgolj za premoženje zainteresirani in na zunaj močno zaobljeni Jajčnica, Jaka Lah kot po kultiviranosti višjega stanu hrepeneči in sloki Anučkin ter Janez Starina kot po tujem svetu vsakršne lepote razgledani in v lastni pohoti nikoli zadoščeni mornariški poročnik Ževakin. V vlogi Arine Pantelejmonovne ponuja pričakovano podporo in razumevanje spolu in stanu sorodnice Bernarda Oman, v vlogah Stjepana, Dunjaške in Starikova pa izriše tri prepoznavno zarobljene originale nižjega stanu Gaber K. Trseglav.

Sebastian Cavazza in Jožef Ropoša FOTO BARBARA ČEFERIN